
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 16/6(174), 80-83

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 27 maja 1971 r.

(VI KZP 102/70) *

W razie uniewinnienia oskarżonego z powodu jego niepoczytalności koszty postępowania karnego w sprawie to-

czącej się z oskarżenia prywatnego ponosi oskarżyciel prywatny.

* Przedruk z OSPiKA 1972 r. zesz. 3, poz. 53. Do uchwały tej napisał krytyczną głosę Mieczysław Szerer (tamże).

2.

POSTANOWIENIE SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 10 września 1971 r.

(I CZ 138/71) **

W razie zastępowania strony przez pełnomocnika procesowego, tygodniowy termin z art. 169 § 1 k.p.c. liczy się od czasu, kiedy pełnomocnik ten dowiedział się o uchybieniu terminu

i mógł już dokonać zamierzonej czynności procesowej, a nie od dnia, kiedy sama strona mogła już dokonać tej czynności.

** Przedruk z OSPiKA 1972 r. zesz. 3, poz. 50.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI**DYSCYPLINARNEJ****ORZECZENIE****WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ**

z dnia 24 kwietnia 1971 r.

(WKD 21/71)

I. Odmowa uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy innej niż właściwa miejscowo wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej (§ 23 ust. 4 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i

aplikantom adwokackim — Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7) nie ogranicza przysługującego stronom prawa wyłączenia członka (ów) kompletu orzekającego w wypadkach określonych w k.p.k. dla wyłączenia sędziego (§ 25 ust. 1 cyt. rozp.). Każdy więc wnio-

sek zgłoszony na zasadzie § 25 wymienionego rozporządzenia, mimo utrzymania przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną dotychczasowej właściwości miejscowej wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, musi być rozpoznany tak pod względem formalnym jak i merytorycznym — pod rygorem uchylecia zapadłego w sprawie orzeczenia.

II. Członek komisji dyscyplinarnej, którego dotyczy wyłączenie, nie może brać udziału w składzie orzekającym w kwestii wyłączenia. Nie może on również orzekać w sprawie, w której brał przedtem udział w komplecie rozstrzygającym wnioski o wyłączenie jego samego, jeżeli wniosku strony nie uwzględniono. Każdy z tych wypadków stanowi bezwzględną prze-

zkodę procesową powodującą uchylecie orzeczenia.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 1971 r. sprawy dyscyplinarnej adw. AB wskutek odwołania się obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 30 stycznia 1971 r. KD 11/70, na podstawie § 43 pkt 3 i § 23 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7)

uchyliła zaskarżone orzeczenie w całości i przekazała sprawę Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Z do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X uznała obwinionego adw. AB za winnego tego, 1) że od października 1966 r. do 1968 r. w X samowolnie nie wpuszczał na strych i nie pozwalał z niego korzystać małż. C., lokatorom domu stanowiącego jego własność, co doprowadziło do tego, iż musiała interweniować milicja obywatelska, która wymogła na adw. AB umożliwienie korzystania ze strychu lokatorom, oraz 2) że w tymże czasie niewłaściwie zachowywał się względem nich i dokuczał im, utrudniając spokojne korzystanie z nieruchomości, w której legalnie zamieszkują, i za ten czyn, zakwalifikowany jako przewinienie dyscyplinarne z art. 93 ust. 1 u. o u.a. z dnia 19.XII.1963 r. (Dz. U. Nr 57, poz. 309) a polegający na naruszeniu zasad godności zawodu, wymierzyła mu karę dyscyplinarną upomnienia oraz obciążyła obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego.

Od tego orzeczenia obwiniony wniósł odwołanie, którego podstawę stanowią zarzuty:

- 1) nienależytej obsady Komisji Dyscyplinarnej z powodu udziału w niej adw. D., wobec którego zgłoszony został wniosek o wyłączenie go, a który mimo to brał udział w rozpoznawaniu tego wniosku;
- 2) nieprawidłowego sprecyzowania konkluzji aktu oskarżenia, a w związku z tym bezpodstawnego oddalenia wniosku obwinionego o przekazanie akt sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu celem uzupełnienia postępowania przygotowawczego przez należyte sprecyzowanie konkluzji aktu oskarżenia;
- 3) błędnej oceny okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia z powodu nierozważenia „bezprawnego i aspołecznego postępowania i zachowania się małż. C.”, oraz całości materiału dowodowego;
- 4) sprzeczności istotnych ustaleń Komisji I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału przez nieprzesłuchanie wskazanych w odwołaniu świadków, nierozważenie dokumentów złożonych przez obwi-

nionego oraz powołanie się przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną na wyjaśnienie obwinionego i zeznania świadków z postępowania przed uchycieniem orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną na podstawie orzeczenia z dnia 14.III.1970 r. WKD 16/70;

- 5) niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności przyczyny zająć pomiędzy obwinionym a małż. C.

Podnosząc przytoczone wyżej zarzuty, obwiniony wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia na zasadzie art. 388 pkt 2 k.p.k. i przekazanie sprawy Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania, ewentualnie — o przekazanie sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu celem sprecyzowania konkluzji aktu oskarżenia lub o dopuszczenie dowodów z dokumentów wskazanych w odwołaniu.

Na rozprawie przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną Rzecznik Dyscyplinarnej NRA wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ze względu na to, że w składzie Komisji rozpatrującej wniosek o wyłączenie członka kompletu orzekającego brał udział adw. D., którego ten wniosek dotyczył, a ponadto o przekazanie sprawy do rozpoznania innej wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

I

Błędne jest stanowisko Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, że wniosek obwinionego o wyłączenie członka kompletu orzekającego jest bezprzedmiotowy, ponieważ Wyższa Komisja Dyscyplinarna postanowieniem z dnia 30.XI.1970 r. WKDog. 14/70 nie uwzględniła jego wcześniejszego wniosku o wyłączenie całej Wojewódzkiej Ko-

misji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X. Wyższa Komisja Dyscyplinarna reprezentuje pogląd, że odmowa uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy innej niż właściwa miejscowo wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej (§ 23 ust. 4 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie post. dyscypl. przeciwko adw. i apl. adw. — Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7) nie ogranicza przysługującego stronom prawa wyłączenia członka (ów) kompletu orzekającego w wypadkach określonych w k.p.k. dla wyłączenia sędziego (§ 25 ust. 1 cyt. rozp.). Każdy więc wniosek zgłoszony na zasadzie § 25 wymienionego rozp., mimo utrzymania przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną dotychczasowej właściwości miejscowej wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, musi być rozpoznany tak pod względem formalnym jak i merytorycznym — pod rygorem uchylenia zapadłego w sprawie orzeczenia.

II

Odwołanie słusznie zarzuca nienależytą obsadę kompletu orzekającego, skoro adw. D brał udział w Komisji Dyscyplinarnej rozpoznającej wniosek o wyłączenie go, a po nieuwzględnieniu tego wniosku — orzekał w tej samej sprawie.

Członek komisji dyscyplinarnej, którego dotyczy wyłączenie, nie może brać udziału w składzie orzekającym w kwestii wyłączenia. Nie może on również orzekać w sprawie, w której przedtem brał udział w komplecie rozstrzygającym wniosek o wyłączenie jego samego, jeżeli wniosku strony nie uwzględniono. Każdy z tych wypadków stanowi bezwzględną przeszkodę procesową powodującą uchylenie orzeczenia.

W tych warunkach Wyższa Komisja Dyscyplinarna uchyliła zaskarżone orzeczenie, przy czym mając na uwadze ewentualne trudności w skompletowaniu składu sądu, gdyż Wo-

jewódzka Komisja Dyscyplinarna w X już dwukrotnie orzekła w niniejszej sprawie, przekazała ją — w myśl § 23 ust. 4 cyt. rozp. — do rozpoznania Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Z.

III

Wyższa Komisja Dyscyplinarna nie znalazła podstaw do uwzględnienia wniosku obwinionego o przekazanie sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu celem sprecyzowania konkluzji aktu oskarżenia. Akt oskarżenia niniejszej

sprawy czyni zadość wymaganiom § 29 ust. 1 lit. b regulaminu pracy rzeczników dyscyplinarnych, a sformułowanie jego konkluzji — jak wykazało dotychczasowe postępowanie — nie utrudniało w niczym obrony obwinionego i nie ograniczyło jego inicjatywy dowodowej.

Wobec uchylecia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania ze względu na wymienioną wyżej bezwzględna przeszkodę procesową nie zachodziła potrzeba analizy pozostałych zarzutów odwołania.

PRASA O ADWOKATURZE

W poprzednim (5) numerze „Palestry” zarejestrowano i omówiono zamieszczony w „Gazecie Sądowej i Penitencjarnej” (nr 8 z dnia 16 kwietnia br.) artykuł Józefa Klimka na temat niedostatków w naszej informacji prawniczej, wskazując na kapitalne znaczenie inicjatywy Autora w znalezieniu lepszych niż dotychczas sposobów gromadzenia i wykorzystywania wszelkich źródeł o obowiązującym prawie, o orzecznictwie sądowym czy arbitrażowym i o dorobku piśmiennictwa prawniczego. Utwórczenie racjonalnego systemu informatyki prawniczej stało się pilną koniecznością, co odczuwa się wyraźnie również w warsztacie zawodowym każdego adwokata.

Krytyczna ocena istniejącego stanu rzeczy dokonana przez J. Klimka rozwinęła się w cykl tematyczny, dla którego „Gazeta Sądowa i Penitencjarna” udostępniła szczerze swoje łamy. W kolejnym numerze GSiP (nr 9 z dnia 1 maja br.) Stanisław Milewski w artykule pt.: „Komputer” dla rozsądnych wysunął konkretne propozycje zmian w dotychczasowym systemie kartotekowego gromadzenia informacji o przepisach prawa, orzecznictwie i literaturze. Obfitość źródeł informacyjnych zmusza do poszukiwania ulepszonych urządzeń w celu stworzenia „banku informacji jurydycznych”. Zdaniem Autora urządzeniem takim, dostępnym również na prywatny użytek, jest nowy typ kartoteki zwany kartoteką selekcyjną, czyli kartoteką o kartach obrzeźnie perforowanych. Stanisław Milewski wyłuszczył obszernie, na czym polega posługiwanie się tym urządzeniem, wskazał na jego zalety i wady, podał „parametry” obsługi.

Kartotekowy system, nawet ulepszony, o większej przydatności i wydajności, to jednak w epoce rewolucji naukowo-technicznej tylko półśrodek, po prostu lampa naftowa w dobie elektryczności. Niby też oświeca, ale...

Trzecia z kolei publikacja zatytułowana *CEDIP* *znaczy postęp* („Gazeta Sądowa i Penitencjarna” nr 10 z dnia 15 maja br.) przedstawiła możliwości wykorzystania dla informatyki prawniczej komputera, a więc wynalazku drugiej połowy naszego wieku. Z pasjonującej i ogromnie bogatej w treść rozmowy, którą przeprowadził przedstawiciel GSiP red. Józef Klimek z adwokatem dr Jerzym Kurcyszem,